

Zij

Heden

Ik was nooit eerder op een begrafenis geweest, maar deze moest ik bijwonen, al was het maar om te checken of die klootzak in de kist echt dood bleef. Nu snapte ik waarom mensen zo'n hekel hadden aan dit soort gelegenheden. Het gehuil. De plechtige muziek. De verhalen waar niemand iets om gaf. De hele week aan ovenschotels die eraan voorafging.

Richmond Dougherty. Of beter: dr. Richmond Dougherty. Gerenommeerd kinderchirurg. Held uit mijn jeugd. Overlevende van een beruchte tragedie. Hij verdiende het om in een kist te liggen. Sterker nog, hij had er al tientallen jaren geleden in moeten liggen, maar sommige dingen kosten nu eenmaal tijd.

De dramatische muziek zwol aan, en de dominee – of wat zijn officiële titel ook was – rondde de dienst van een uur af met wat aanvoelde als het twintigste gebed. Toen iedereen opstond, draaide ik me om, klaar om naar buiten te vluchten voor een beetje frisse lucht. Maar er vormde zich een rij.

De aanwezigen stelden zich op in het middenpad, richting de kist. Onder zacht geroezemoes van ongemakkelijke gesprekken schuifelden de rouwenden en de ramptoeristen een voor een naar voren om Richmond de laatste eer te bewijzen. Sommigen wierpen een blik in de kist en liepen door, anderen bleven even staan. Een paar mensen zeiden zelfs iets tegen het dode lichaam.

Mijn maag rommelde en ik kreeg spijt dat ik die halve bagel op het aanrecht had laten liggen voordat deze hele toestand begon.

De minuten kropen voorbij, zo traag dat het langdurige

knielen bijna iets komisch kreeg. Eindelijk kwam ook Kathryn Dougherty naar voren, Richmonds jeugdliefde en moeder van zijn twee perfect opgeleide, altijd onberispelijk geklede kinderen. Met wankelende stappen liep ze langs de zee van blauwe en gele boe-ketten, blijkbaar Richmonds lievelingskleuren. Ze stortte zich vol overgave in het drama; ze knikte snikkend naar een paar mensen rechts van haar en reikte een troostende hand naar iemand in de banken links, waarbij hun vingers elkaar net niet raakten.

Een meesterlijke vertoning van verdriet en ego. De vrouw was op dreef.

Haar zoon Wyatt, twintig jaar oud, deed een bewonderenswaardige poging om zijn paniek te verbergen vanwege de aardverschuiving die de dood van zijn vader in het beheer van de familiebezittingen had veroorzaakt. Hij voegde zich bij zijn moeder en loodste de geknakte vrouw mee naar voren. Geen van beiden schonk veel aandacht aan de vijftienjarige Portia, die hen volgde. Ze liep met aarzelende pas, snikkend in haar losvallende zwarte jurk, en verlangde waarschijnlijk hevig terug naar de veilige wereld van haar chique kostschool.

De organist gaf de sombere familieprocessie extra gewicht door zulke pompeuze akkoorden aan te slaan dat meerdere mensen ineenkrompen bij de harde klanken. Het was een fascinerend schouwspel. Precies zoals Kathryn het bedoeld had.

Ik onderdrukte de neiging om op mijn telefoon te kijken toen Kathryn eindelijk bij de kist aankwam. Een hartverscheurende snik galmde door de kerk voor ze zich op Richmond wierp. Haar armen verdwenen in de kist. Haar haar bewoog geen millimeter, gek genoeg, maar alle lof voor de toewijding waarmee ze haar rol tot het bittere eind speelde. Zo'n inzet verdiende een applaus, al hadden de geschokte zuchten die door de kerk gonsden waarschijnlijk volstaan.

‘Dit kan niet waar zijn,’ snikte Kathryn terwijl ze opnieuw in ongecontroleerd huilen uitbarstte. ‘Ik kan niet zonder je.’

Te laat.

Wyatt schoot naar voren om zijn moeder uit de kist te vissen

en stootte daarbij tegen het bloemstuk op het gesloten onderste deel, waardoor losse bloemblaadjes op Kathryn en de rest van de inhoud van de kist dwarrelden.

‘Neeee!’ jammerde Kathryn nu luidkeels.

Jawel! roepen leek me net iets te veel van het goede, dus ik hield me in.

‘Rustig maar, mam. Kom.’ Wyatt boog zich over Kathryn’s schokkende lichaam en probeerde haar los te trekken van zijn dode vader.

Op de achterste rijen van de kerk werd luid gefluisterd. Ik negeerde het, ik was volledig gefascineerd door het staaltje acteerwerk dat zich voor mijn ogen ontvouwde. Portia leek minder onder de indruk. Terwijl de dominee Wyatt te hulp schoot, liep ze bij haar moeder vandaan, gehuld in een zwaarmoedige wolk van puberwanhoop. Kathryn zakte bijna door haar benen toen ze haar uit de kist tilden en op de dichtstbijzijnde kerkbank lieten zakken.

Die bitch wist hoe je een zaal moest bespelen.

De dominee haalde diep adem, maakte zijn blik los van het geveeklaag en wenkte in mijn richting. ‘Mevrouw Dougherty?’

O, shit. Juist, ja. Ik. Mevrouw Addison Dougherty. De veel jongere tweede vrouw van de geliefde, dode Richmond. De nieuwste aanwinst van deze verknipte familie. De paria van de stad. De gene die volgens de meeste mensen verantwoordelijk was voor het feit dat Richmond nu in die kist lag.

Een helemaal onterecht was dat niet; ik had hem inderdaad willen vermoorden.

Maar iemand anders was me voor geweest.

Zij

Zestien dagen getrouwd

De slaapkamerlichten flikkerden terwijl de muziek loeihard door alle drie verdiepingen van het grote koloniale huis schalde. Een ongewenste wekker in de vroege ochtend. Het schermpje van mijn telefoon gaf aan dat het nog geen drie uur was. De kloppende pijn bij mijn slapen zou waarschijnlijk de hele dag aanhouden.

Richmond was consequent. Een klootzak, maar wel een consequente klootzak. Hij speelde dit spelletje nu al vier dagen. Hij gebruikte de smarthomeapparatuur als wapen en veranderde het huis in een chaos van knipperende lichten, plotselinge hitte en verstoorde alarmsystemen.

En ik maar denken dat hij er snel genoeg van zou krijgen. Hij deed er juist nog een schepje bovenop; deze keer klonk de muziek uit alle speakers in het huis. De enige troost was dat hij zichzelf er ook wakker mee hield. Maar zijn getreiter vroeg om een harde les. Een metaforisch pak rammel, waarna hij wel twee keer zou nadenken voordat hij weer zo'n briljant idee ten uitvoer bracht. Zoals veel mannen in zijn 'ik verdien dure dingen'-kring hunkerde hij naar macht, maar had hij geen idee hoe hij die moest gebruiken. Echte macht kwam voort uit een etterende woede die elke vorm van heling in de kiem smoorde. Combineer die woede met koppige vastberadenheid en een diepgeworteld gevoel van 'het kan me geen moer schelen wat je van me vindt', en je hebt goud in handen.

Richmond had dat lef niet. Achter zijn brede glimlach en voorliefde voor glimmende spullen ging het verlangen schuil om aar-

dig gevonden te worden. Om geprezen en bewonderd te worden. En de oprechte overtuiging dat andere mensen bestonden om zich aan zijn roem te laven. Die misplaatste arrogantie zou zijn ondergang worden. Want geen enkele vorm van mannelijke zelfverheerlijking was opgewassen tegen een woedende vrouw met een missie.

Richmond had zo zijn trucs en nachtelijke fratsen – een arsenaal aan slinkse tactieken om te bewijzen dat hij de grootste treiterkop in huis was.

Maar ik had een troef. En een honkbalknuppel.

Ik sloeg het dekbed van me af, gleed uit bed en stapte in mijn pantoffels. Het nachtlampje in de aangrenzende badkamer wees me de weg. Na een snelle blik in de spiegel om te checken of mijn losse pyjama nog bedekte wat bedekt moest blijven, pakte ik de knuppel van zijn vaste plek naast mijn bed.

Er was geen haast; van wraak mag je genieten. Tegen de tijd dat ik bij mijn slaapkamerdeur was, had ik nog maar één doel: Richmond zo bang maken dat hij het in zijn broek zou doen van angst.

Het openen van het grendelslot kostte me een seconde. Daarna liep ik de gang op, klaar om het wapen te gebruiken dat ik een week eerder had gekocht voor extra veiligheid. De tocht naar zijn slaapkamer leek eindeloos te duren. Het maanlicht dat door het raam naar binnen stroomde, verlichtte mijn pad. Ik liep langs een hele rij gesloten deuren tot ik aan het einde van de gang op de tweede verdieping voor zijn kamer stond. De kier onder zijn dichtte deur was donker, hij deed alsof hij sliep.

Leuk geprobeerd.

Hij was deze strijd begonnen. Vannacht zou ik er een eind aan maken.

Ik draaide de deurknop om, maar de deur kwam niet in beweging. Hij had hem op slot gedaan. Helaas voor hem was ik voorbereid geweest op nog een nacht vol huiselijk getreiter: eerder die dag had ik de schroeven van zijn eenvoudige deurketting losgedraaid. Waarom? Omdat ik dit soort spelletjes slimmer speelde dan hij. Dit was mijn terrein.

Met één krachtige schouderstoot beukte ik de deur bijna uit zijn voegen.

‘Wat de fuck?’ Het lampje naast zijn bed sprong aan. Daar zat Richmond, met grote ogen staarde hij naar me.

Een goed begin.

‘Je bent een hele stoute jongen geweest, mijn beste echtgenoot.’

Hij greep zijn telefoon en tikte ergens op, waardoor de muziek in huis abrupt verstomde. Daarna haalde hij zijn oordoppen uit zijn oren en zette zijn beste verontwaardigdemannengezicht op. ‘Wat doe je?’

Zielig geblaas. Ik richtte de punt van de honkbalknuppel op zijn hoofd. ‘Ik heb je gewaarschuwd je te gedragen.’

‘Rot op uit mijn slaapkamer.’

‘Dat klinkt niet echt als een verontschuldiging.’ Tijd voor actie met de knuppel. Die belachelijke plaquette aan de muur leek me een perfect doelwit, zijn onderscheiding als een van de beste artsen van de staat New York. Ooit hing dat ding in de masterbedroom, maar hij had het meegenomen toen hij hierheen verhuisde, alsof het zijn kostbaarste bezit was en niet gewoon een publiciteitsstunt van een tijdschrift om advertenties te verkopen.

De stilte werd verbroken toen het hout met zoveel kracht tegen de muur sloeg dat er een trilling door mijn armen trok en er een deuk in het stucwerk ontstond. De plaquette viel met een doffe dreun op de vloer. De lamp op de ladekast wankelde en viel om, waarbij de kap barstte.

Perfect.

Hij stond op. ‘Stomme...’

‘Nee.’ Met een kleine zwaai hield ik de knuppel nu tussen ons in. ‘Je kunt niet eerst de boel terroriseren en me dan uitschelden als ik je erop aanspreek.’

Hij staarde naar de knuppel, zo’n twee meter bij hem vandaan, en overwoog duidelijk of hij snel genoeg zou zijn om hem te grijpen voordat ik opnieuw uithaalde.

‘Probeer maar.’ Ergens hoopte ik dat hij te ver zou gaan. ‘Geef me alsjeblieft een reden om je dood te meppen.’

Zijn ogen schoten van links naar rechts terwijl hij de balans leek op te maken. Waarschijnlijk gaf hij, psychopaat als hij was, zichzelf in gedachten zo'n peptalk van 'Je kunt dit'. Hij was jarenlang opgehemeld in de pers. Kruiperige bewonderaars dweepten met zijn moed en zijn knappe kop. Dat zwarte haar met die zilveren streepjes. Die diepblauwe ogen. Maar zij zagen zijn verdorven hart niet. Het hart dat ik uit zijn borst wilde rukken, op de grond wilde kwakken en tot moes wilde vertrappen.

Hij haalde diep adem. 'Wat doe je hier, Addison?'

Een interessante omslag. Zijn toon was kalm en geruststellend. Gefocust, bedoeld om te suggereren dat ik degene was die ontspoord was. Als hij op die toon praatte, groeide mijn paranoia over verborgen af luisterapparatuur. Hij was tenslotte zogenaamd een genie. Maar ik had het meer dan eens met een *bug sweeper* gecontroleerd en nooit iets gevonden, dus als we alleen waren, lette ik niet op mijn woorden.

Genie of niet, hij verdiende het dat zijn ooit zo ideale leven tot een hel werd gemaakt. En ik was nog maar net begonnen.

'Ik heb je nog zo gezegd dat je moet stoppen met dat geknoei met het smarthomesysteem.' Ik was daar behoorlijk duidelijk in geweest. Ik had hem vaak genoeg gewaarschuwd dat hij zich op gevaarlijk terrein begaf. Dat hij het laatste restje van zijn zorgvuldig opgebouwde leven ermee op het spel zette.

Hij schudde zijn hoofd. 'En toen heb ik je eraan herinnerd dat dit mijn huis is.'

O, kom op. Hij maakte het me wel heel makkelijk. Hij kon beter. 'Niet meer.'

Een spiertje in zijn wang trilde. 'Ik had gewoon zin om muziek te luisteren.'

Ik gunde hem niet de voldoening van een reactie op die schaaamteloze leugen. De knuppel mocht het woord doen. De tweede uithaal miste de kracht van de eerste, maar was doelgerichter. Hij raakte het doosje op zijn ladekast waar zijn dierbare horloge in zat. Het glas barstte en de scherven spatten op de houten vloer.

Hij dook eropaf alsof hij de stukjes op kon vangen en het horloge in de lucht weer in elkaar kon toveren. Hij keek op, op zijn knieën in het midden van de logeerkamer, zijn geliefde en nu kapotte horloge tegen zich aan gedrukt. 'Op een dag ga je te ver.'

Een loos dreigement. Schattig. 'En dan?'

Een paar tellen bleef hij me zwijgend aanstaren, de haat droop uit zijn poriën. Zijn kostbare chirurgenhanden omklemden het kapotte, ooit peperdure horloge. Met zijn duim streek hij over de wijzerplaat. 'Jij wint deze ronde.'

Hij gaf sneller op dan ik verwachtte. Dat voorspelde weinig goeds. 'Morgen veranderen we de wachtwoorden.'

Hij had geen krimp gegeven sinds ik zijn kamer was. Hij was een man die gewend was zijn zin te krijgen. Een man die mensen intimideerde en lastigviel. Die plannen smeedde zonder zich iets aan te trekken van de gevolgen voor anderen. Hij was het type man dat mensen tot razernij dreef en vervolgens klaagde dat ze zo'n drama maakten.

Die tijd was voorbij.

'We veranderen de wachtwoorden als jij die knuppel wegdoet.' Hij stond op en gebruikte elke centimeter van zijn één meter vijfentachtig om me te intimideren.

Donkere energie kringelde om ons heen; een giftige mix van minachting en wantrouwen. Ik ademde die in en gebruikte hem als brandstof. 'Dit is geen onderhandeling.'

'Ik kan niet gaan slapen met de angst dat je boos wordt en me in mijn slaap vermoordt. Daar is mijn werk te veeleisend voor. Ik heb rust en focus nodig.'

Altijd het slachtoffer. 'Knap dat je dit gesprek zo lang hebt volgehouden zonder me eraan te herinneren hoe belangrijk je bent.'

'Sommige mensen hebben hard gewerkt voor het leven dat ze leiden.' Hij knikte in mijn richting. 'Andere mensen parasiteren.'

Wat een eikel. Alsof ik niet wist wat ik wist. 'Wil je dit gesprek echt aangaan, lieve echtgenoot?'

Eindelijk wendde hij zijn blik af en keek door het raam de uitgestrekte, stille nacht in. 'Noem me niet zo.'

‘Ik zal duidelijk zijn, Richmond.’ Ik wachtte tot hij me weer aankeek. ‘Als ik je had willen vermoorden, was je allang dood geweest. Dus daag me niet uit.’

Heden

Twee dagen nadat Richmond – en zijn kist – onder de grond waren gestopt, stond Elias Zimmer op de stoep. Na de eerste golf van drukte en beschuldigingen rondom Richmonds dood was de rust in mijn leven teruggekeerd. De rust van een leven zonder Richmond, moet ik zeggen. Kortom, ik was een stuk gelukkiger.

Toen hij doodging waren we zevenennegentig dagen getrouwd. Een dominee had in zeer kleine kring de huwelijksceremonie voltrokken in de woonkamer van een huis. Geen kinderen. Geen familie. Geen vrienden, op Elias na, Richmonds persoonlijke advocaat.

Er waren nog geen vier maanden verstreken sinds ik de achternaam aannam die ik verafschuwde, en trouwde met de man die ik dolgraag wilde omleggen. Nu woonde ik in het huis van zes miljoen dollar dat de oorspronkelijke mevrouw Dougherty, Kathryn, had uitgekozen maar nooit had betrokken omdat Richmond haar vóór die tijd al had gedumpt. Het was een huis met zeven slaapkamers in Rye, New York, belachelijk groot voor de twee mensen die er zouden wonen.

Kathryn, van wie iedereen vond dat ze zo'n goede smaak had – behalve als het op mannen aankwam, want daarin was haar smaak op zijn best twijfelachtig te noemen – was voor het huis gevallen vanwege de weelderige tuin, de luxe afwerking en de korte reistijd naar Richmonds werk in het NewYork-Presbyterian Hospital in Upper Manhattan. Bij de scheiding kreeg Kathryn het oudere huis toegewezen, iets verderop, waar ze de kinderen had

grootgebracht. Een klein landhuis, dat ze nu als een bouwval afdeed. Toch was Kathryns bouwval nog steeds prachtig, groot en duur – gewoon iets minder groot en duur dan het huis dat ik had ingepikt. Bovendien lag mijn huis dichterbij het water, iets waar Kathryn eindeloos over bleef jammeren.

Moest ze zelf weten.

Het huis, Richmonds nalatenschap, het trustfonds en al het bijbehorende financiële gedoe waren de reden dat Elias nu aan mijn ontbijtbar zat, nippend van een latte die ik had gemaakt met dat chique koffieapparaat, dat ik pas na twee dagen oefenen en een online video aan de praat had gekregen.

‘Hoe is het met je?’ vroeg hij.

Een ogenschijnlijk onschuldige vraag, dus ik bereidde me voor op een bak ellende. ‘Prima.’

Elias keek me boven zijn kop koffie aan.

Ik keek terug.

Elias was advocaat, wat niet automatisch betekende dat hij een narcist of psychopaat was, maar waarschijnlijk wel. Het was me nog niet duidelijk naar welke kant de weegschaal zou doorslaan.

Hij viel in elk geval in de categorie van advocaten die zich zouden moeten schamen voor hun exorbitante uurtarief, maar dat niet deden. Hij zag er keurig uit in zijn donkerblauwe pak. Aantrekkelijk en knap genoeg om in de rechtbank een jury voor zich te winnen, maar niet zo aantrekkelijk en knap dat ze hem onsympathiek zouden vinden of zouden hopen dat hij verloor. Hij had bruin haar, grijs bij de slapen. Donkere ogen, als een haai die in ondiep water op zijn prooi aast. Altijd aan het observeren, analyseren, oordelen.

Online werd hij geprezen als selfmade man. De zoon van een havenarbeider die zich had opgewerkt tot partner bij een groot advocatenkantoor in New York. Begin vijftig en gescheiden, waarbij hij zijn ex – Jessica, Jenny, of iets anders met een J – onder het mom van ‘we zijn nog steeds beste vrienden’ meetroonde naar al zijn sociale evenementen.

Dat laatste deed vermoeden dat hij iets te verbergen had, dus

ik had wat onderzoek gedaan. Altijd handig om munitie achter de hand te hebben. Maar anders dan veel mensen in zijn sociale kring – van het slag ‘nieuw geld en nogal dubieus’ – leek Elias gewoon te zijn zoals hij zich voordeed: een succesvolle, bijzonder slimme advocaat.

Noem me sceptisch.

Bij eerdere ontmoetingen, formeel en informeel, had hij zich beperkt tot zo min mogelijk woorden en om de paar seconden op zijn telefoon gekeken. Nu zat hij al dik tien minuten in mijn huis zonder dat ding ook maar één keer uit zijn colbert te halen. Dat kon van alles betekenen.

‘Er zijn wat papieren die je moet ondertekenen.’ Hij legde een stapel documenten voor zich op de keukenbar.

‘Hm-hm.’ No way dat ik dat ging doen.

Hij glimlachte alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘Feitelijk ben ik nu jouw advocaat.’

‘Feitelijk niet, en anderszins ook niet.’

‘Dit is een verklaring, ondertekend door Richmond.’ Hij trok een papier boven uit de stapel, alsof hij mijn ‘dikke doe’-reactie al had zien aankomen en zich erop had voorbereid, en legde het voor me neer. ‘Hij heeft duidelijk laten weten dat ik, als hem iets zou overkomen, jouw rechten moest veiligstellen en jouw belangen met betrekking tot de nalatenschap moest behartigen. Hij zei dat ik moest zorgen dat jij gelukkig was.’

Dat klonk niet als Richmond. ‘Waarom?’

Elias lachte. ‘Geen idee, eerlijk gezegd. Onze gesprekken waren vertrouwelijk vanwege mijn beroepsgeheim, maar hij heeft me nooit willen vertellen waarom jullie zo snel getrouwd zijn, of überhaupt getrouwd zijn, en waarom het zo belangrijk voor hem was dat jij kreeg wat je wilde, zelfs na zijn dood.’

Daar was hij dan. De indirecte vraag die ik nooit zou beantwoorden. Maar complimenten voor zijn poging om die gesloten deur open te wrikken.

‘Omdat we een liefdeskoppel waren?’ Geen idee hoe ik die miselijkmakende term over mijn lippen kreeg. De waarheid was dat

Richmond zijn onverdiende heldenstatus na zijn dood wilde behouden en geloofde dat ons duivelse pact die zou veiligstellen. Maar ja, daar had hij zich in vergist, want ik was altijd al van plan geweest om hem kapot te maken – dood of levend – en het geld te houden.

‘Jullie sliepen in aparte slaapkamers.’ Elias liet een stilte vallen na die opmerking. ‘Jullie spraken nooit vriendelijk tegen of over elkaar, zelfs niet op jullie bruiloft, pasgeleden.’

‘Honderdelf dagen geleden.’ Het leek veel langer, want als de tweede mevrouw Dougherty sleepte elke dag zich voort als een lange gevangenisstraf.

‘Ik denk dat je iets over hem wist. Iets ernstigs.’

‘Dat klinkt alsof ik hem chanteerde.’ Dat deed ik ook, wat mij tot het type maakte dat een man tot een huwelijk dwong. Een titel die ik met trots droeg.

Elias haalde zijn schouders op. ‘Dat is iets tussen jullie... Of beter gezegd, wás. Mijn enige taak is nu om jouw rechten op het huis en de bezittingen te waarborgen, zelfs als dat betekent dat we de strijd met Kathryn en de kinderen moeten aangaan.’

‘Ah, ja. Die.’ Een paar van mijn vele, nog onopgeloste problemen. ‘Maar is het geen belangenconflict dat je eerst Richmond vertegenwoordigde en nu mij?’

‘Hij heeft daarvoor een verklaring getekend.’

Het voelde als een valstrik. ‘Ik weet niet wat er nog te regelen valt; Richmond en Kathryn hadden een echtscheidingsconvenant.’

‘Klopt, maar de scheiding, zijn nieuwe huwelijk met jou en zijn dood vonden allemaal binnen een heel kort tijdsbestek plaats. Sommige mensen zouden dat verdacht kunnen vinden.’

De hele stad vond het verdacht. ‘Sommige mensen moeten zich gewoon met hun eigen zaken bemoeien.’

‘Jij bent mijn prioriteit.’

Dat klonk vreemd. ‘Dus nu mag ik jouw exorbitante uurtarief ophoesten?’

Elias dronk de rest van zijn latte op. ‘Ja, maar het staat je vrij

om je eigen advocaat in te schakelen. Als je daartoe besluit, dan zal ik met die persoon samenwerken om jouw belangen te behartigen.’

Dat klonk te makkelijk. ‘Wat ben je nu eigenlijk aan het doen?’

Hij schikte zijn papieren in een rechte, ordelijke stapel. ‘Mijn werk als advocaat.’

‘Ja, dat snap ik. Ik bedoel: waarom ben je zo aardig tegen me?’ De concepten ‘aardig zijn’ en ‘vriendelijk doen’ vond ik altijd moeilijk te doorgronden. Ik was er niet mee opgegroeid. Ik groeide op in een gezin waarin het draaide om kleine en minder kleine wrokgevoelens. Je beraamde plannen en zocht naar wegen om elke strijd te winnen, en alles was een strijd. De strategie was helder: observeren, afwachten, toeslaan. Zo ging het op de goede dagen. ‘Je kleineert me niet en kijkt me niet aan alsof ik minderwaardig ben.’

‘Het klinkt alsof je een hoop vreselijke mensen hebt gekend.’

‘Jouw sociale kring staat daar bol van.’

Hij glimlachte. ‘Het is nu ook jouw sociale kring.’

‘Ik daag je uit om dat tegen de burens te zeggen.’

Hij zuchtte op zo’n manier waarop oudere rijke mannen zuchten als ze een gesprek op hún voorwaarden willen afronden. ‘Je terughoudendheid is begrijpelijk, gezien de omstandigheden, maar Richmond heeft het goed voor je geregeld. En er is een reële kans dat Kathryn het convenant gaat aanvechten, nu hij dood is.’

Vervelend, maar niet verbazingwekkend. ‘Ze weet echt van geen ophouden.’

‘Ik denk dat zij hetzelfde over jou zou zeggen.’

De luide *dong* van de deurbel galmde door het huis, een diepe, plechtige klank die alleen maar als overdreven dramatisch te omschrijven viel. Iets minder theater zou wel verfrissend zijn.

Ik nam me voor om de deurbel uit te schakelen, pakte mijn telefoon en opende de app van het beveiligingssysteem. Het huis stond achter een muur met een toegangshek, en dat hek hoorde op slot te zitten – een duidelijk ‘blijf uit de buurt’-signaal voor iedereen die langskwam, inclusief mensen met de achternaam Dougherty.

Het camerabeeld verscheen op mijn scherm. 'O, shit.'

'Kathryn?'

'Erger.' Ik draaide de telefoon naar Elias zodat hij kon meekijken.

'Ah, ja. Rechercheur Sessions. De andere reden dat ik hier ben.' Elias knikte. 'Hij heeft nieuws over het onderzoek naar Richmonds dood.'

'Grappig dat je dat interessante detail nog vergat te vermelden.'

'Ik zei al dat ik mezelf nu als jouw advocaat beschouw, en je zult de komende minuten een advocaat nodig hebben. Dus, aanzien ik hier toch ben...' Elias rondde zijn redenering af met een schouderophalen.

Eikel. 'Waarom zou ik jouw diensten nodig hebben op deze prachtige ochtend?'

'Ze denken dat Richmonds val geen ongeluk was. Het lijkt erop dat hij daarvóór een klap heeft gekregen.' Elias' blik werd nog indringender. 'Mogelijk met een honkbalknuppel.'